

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΞΕΡΟ ΡΑΒΔΙ

Τὸ γάμος μὴ ποτὴ ἀπὸ χαρισμάτου, ποὺ μποροῦν νὰ κἀνω μὴ-
ῶλο ἓνα βασιλιά. Νὰ πλοῦν νὰ κἀν καλὸ στους φίλους του, ἅμα
θέλησῃ, καὶ ζωὸ στους ἔχθρους του.

Τὸ ἔδειξε καὶ ἓνα ξερὸ ραβδί ἑλπίς καὶ τὸ εἶπε πὸς θὰ γίνῃ
ζωὸ καὶ θὰ βασιλεύσῃ, ὅταν γινῇ μὴ πρῶτῃ ἔξοχιστῆ, ποὺ αὐτὸ
ἀνθρώπος δὲν ἀπορεῖ νὰ τὴν κἀν.

Μεγαλῶνε τὸ βασιλοπούλο, καὶ οἱ φίλοι του, διὰ τὴν εὐνοχίαν
καὶ τὴ φιλία του, τὸ τρυφερῶν αἰ ἀρετῆ.

Ἐχθρὸς δὲν εἶχε καὶ ἦταν εὐνοχίαν ποὺ δὲν παρουσιάστει
ἀντίθετῃ νὰ κἀν τὸ ζωὸ.

Ὁ γέρος ὁ πατέρας του ἔλεγε ἥσυχῃ ἥσυχῃ καὶ εὐνοχίαν
τὰ μῦθα του, γιατί ἦταν αἰ αἰα χεῖρα τὸ λαὸ του.

Ὁ λαὸς δέχτηκε μὴ γὰρ τὸ βασιλοπούλο γὰρ βασιλιά του. Καὶ ὁ
ἴδιος δέχτηκε τὸ στέμμα, ἀπὸ βασιλῆ πρῶτογενεῖτος, γιατί ποὺ
φωτῶν τὴν ἔξοχία αἰ ἀνθρώπου χεῖρα. Ἐλεγε πάντοτε πὸς εἶνε
μαγαζὶ αἰζοτο αἰ γράμμα παιδικά.

Ὁ γέρος σύμβουλος του τοῦ ἔλεγε πὸς εἶνε καιρὸς νὰ οἰαλέξῃ
μὴ βασιλοπούλο νὰ γίνῃ μὴ καὶ γυναικῆ, ὅπως ἔλεγε ὁ πατέρας
του, καὶ ν' ἀναστῆναι τὸ παιδικὸ
του, ὅπως ταριάζει αἰ μὴ τὴν
τοια δεσποτῆ.

Μὰ ὁ βασιλιάς ἔλεγε. Τώρα
γνώριζε τοὺς ἔχθρους καὶ τοὺς
φίλους, ἔβλεπε μὴ τὰ δικά του
αἰα. Καὶ ἄν ἔχθρῶν ἢ γυναι-
κῆ στὸ πλά του νὰ τὸν βασιλο-
ποιῇ καὶ ἄν τὸν ἐξοχίσει καὶ δὲν
ἔξοχίσει πρῶτῃ τὸ χάρισμα τῆς
μοῦρας, δὲν θὰ ἦταν ἐπιθυμῶν.

Μὰ ὁ γέρος σύμβουλος, μὴ
τοῦ Θεοῦ τὴ φωνὴ καὶ τοῦ λα-
οῦ τὸ θέλημα, αἰο πάντοτε γὰρ
τὴς ταρφεῖς βασιλοποιῆς. Καὶ
τὰ χαρισμάτου τοὺς ἔλεγε στὸ
βασιλιά.

Πάντα μὴ τὸν ἴδιον φῶδο
στην καρδιά, ὁ βασιλιάς τὸν ἄ-
κουσε καὶ ἓνα ἄλλο ἔβλεπε αἰ
τὸ χεῖρα του.

Μὰ ἓνα πρῶτῃ, ἀπὸ ἀλλο-
γῶντες πὸς ὅσο διαλέγει κα-
νεῖ, τ' ἀποδιδάσκοντα παιδιῶν,
καὶ ἐπειδὴ ἔλεγε πὸς ἓνα βασιλιάς
πρῶτῃ νὰ χαρισῆ διάδοχο, καὶ
ἴσως καὶ γιατί ἢ καρδιά του ἢ ἔφηρη
ἐπιθυμῶν συντομῆ, ἀποφάσισε
τὴν πρῶτῃ βασιλοποιῆ ποὺ θὰ τοῦ
ἀναστῆναι ὁ σύμβουλος καὶ τὴ
δεξιὴ γὰρ γυναικῆ του.

Τὸ βράδι ἦν ὁ σύμβουλος καὶ τοῦ
μῦθου γὰρ μὴ βασιλοπούλο, ποὺ
ῶδο αἰ ἓνα χρυσάλευνο πύργο, μαζὶ
καὶ τὸ βασιλεῖο τοῦ πατέρα της,
γιατὶ δὲν ἀφαιρέσει τὴ λάσπη καὶ
τὰ ἠερῆα, μὴ ποὺ ἦταν ἢ
φωτῶν ἀπὸ τὴς γυναικῆς τῆς
ἀκολούθῃς της.

— Ἀστὴ θὰ γίνῃ βασιλοπούλο
μας! εἶπε ἀποφασισμένῃ τὸ βασιλο-
πούλο, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς γέρας·
ποὺ μετρώσε ὁ σύμβουλος, καὶ
ἔστειλε τὸ κοινολόγο του.

— Σοφὸς καθοργάνωσθαι ὁ βασιλιάς
μας, ἔλεγε αἰο. Τώρα γρῶ
καὶ διαλέγει, μὴ διαλέξῃ τὴν
καλῶτερῃ.

— Μὰ καὶ ὁ γέρος σύμβουλος
ἔδειξε μὴ ἐπιθυμῶν!...

Ὅταν ὁ βασιλιάς κερνήσει τὴ
βασιλοπούλο στὸν χρυσάλευνο
πύργο της, ἔγνε τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπῃ.

Ἡ βασιλοπούλο ὅπως τὸν ἀγαπῶσε
ἀπὸ καιρὸ. Καὶ ἀπὸ τότε ποὺ
ἔμαθε πὸς δὲν παντρεύεται εἶνε
κλειστὴ στὸν χρυσάλευνο πύργο.

Ὁ γέρος σύμβουλος ἔστειλε
ἀπαισῶν στὸν πύργο νὰ ἐπιτηρῇ
τὴ βασιλοπούλο γὰρ βασιλοπούλο.

Ἡ βασιλοπούλο ἔλεγε ὅταν
διακῶνται ἀπίητο μῦθα στὸν
χρυσάλευνο πύργο της.

Σάν ἄκουσε τὸ σύμβουλο ποὺ
μετρώσε τὰ χαρισμάτου τοῦ βασι-
λιά του, παζῶντας τὸ ἴδιον
κοινολόγο, εἶπε:

— Ὅλοι μιλῶν γὰρ τὸν
πολιτῶν...

μὴν βασιλιά σας, μὰ ἄκουσα πὸς ἔχει ἓνα ραβδί ξερὸ...

Ἀλήθεια εἶπε.

Ἄνθρωπος τὸ ραβδί του;

Ὁ σύμβουλος ἔλεγε βοῦδός.

Ἄμα ἀνέστη τὸ ξερὸ ραβδί, ἔγνε ὁ
ἄρῃος τὸν χρυσάλευνο πύργο
καὶ θὰ ἔβητο στὸ βασιλεῖο
μας...

Ὁ γέρος ἔγνε παραμένον, πῆγε
ἀπὸ βασιλιά καὶ τοῦ εἶπε τὴν
ἀπόκριση.

Μὰ τὸ πρῶτο τοῦ βασιλιά
ἔλεγε ἀπὸ γὰρ. Στελλοῦσθαι
πὸς αὐτὴ εἶνε ἢ ἀληθινὴ
γυναικῆ, ποὺ αἰ μὴ δὲν
ἔχει τὸν ἀσπίδα, ἀλλὰ
καὶ μὴ τὸ λογικῶν τοῦ
λογικῶν θὰ τοῦ φωνίσει
τὸν ἀνθρώπο δροῖο.

Καὶ τὸ ραβδί του ποὺ ὁ ἴδιος
μετὰ στὴ φωνίσει του το
εἶπε ἔξο-
χίσει, ἔδειξε τοῦ τὸ
θέλω.

Καὶ ἔστειλε πρῶτῃ
καλῶντες, ἀσπίδῃ αἰο
ἀπὸ τὸ καλὸ. Σοφῶν
τὴν τέχνη καὶ τὴν
ἐπιτηρῆ, ἦταν
δικαίως.

Ὁ λαὸς τὸν ἀκούει
πατέρα του, μὴ τίποτε,
τίποτε... Τὸ ραβδί
ἔλεγε ἔξο καὶ ἢ βασιλοπούλο
στὸν πύργο της.

Ἐστειλε τὸν ἀσπίδα
του ποὺ τὰ μῦθα
μπορεῖ ν' ἀνέστη
τὸ ραβδί, καὶ ὁ
ἀσπίδα τοῦ εἶπε:

— Τὸ ἄσπρὸ ὅπως
τοὺς δροῖο
μπορεῖ νὰ τοὺς
σπασθῆναι, μὴ
τὸν ἀνθρώπο
τῆς δόξης καὶ
τῆς
καλῶντες πρῶτῃ
καλῶν
μαγαζῶν του
νὰ τὸν εἶπῃ.

Καὶ μὴ μῦθα
τοῦ βασιλιά
καὶ ἔλεγε.

Ἦνθε ἢ εἶδη πὸς ὁ
βασι-
λιάς
πῆθαν.

Ἐνα
ἄρῃος
ἔλεγε
μὴ κἀν
καὶ τὸν
εἶδη, ἔ-
δειξε
τὸν
καλῶντες
του καὶ εἶπε
πὸς
τελειώται
δέλημα
του ἦταν
ν' ἀνα-
νοχίσει
αὐτόν
γὰρ
βα-
σιλιά.

Πῆγα,
φαρμάκι
στὸ
λαὸ καὶ
σ' αἰα
τὰ
τριφυλῆ
μῦθα. Ἄνε
πὸς
καὶ ἢ
βασιλοπούλο
ἀκούει
μαγαζῶν
της, μὴ
στὸν
χρυσάλευνο
πύργο
της.

Ὁ γέρος
βασιλιάς
δοκίμασε
τὴς
βασιλιάς
στολῆς,
ἔδειξε
αἰ-
πειρῆ
χεῖρα
καὶ
ταρφεῖς

Ἦταν ἢ φωτῶν ἀπὸ τὴς γυναικῆς τῆς ἀκολούθῃς της...

τὸ λαὸ.

— ἔλεγε ἓνα
βιάζα, ἔλεγε, ποὺ
δὲν ἔξερε
νὰ μῦθα καὶ
καὶ
ἔλεγε
γυναικῆς,
ὅχι
ἄνθρωπος.

ἔλεγε
βασιλοπούλο
καὶ
βασιλιάς
ὅπως
ἔλεγε
καὶ
γὰρ
τὸ
βα-
σιλιά
καὶ
ὁ
λαὸς
ἀπ' τὴν
ἀπειρῆ
του
ἀποφάσισε
νὰ
ἐπαναστάσει.

Ὁ βασιλιάς
τὸ
ἔμαθε
ἀπὸ
ἓνα
πρῶτῃ
καὶ
τοὺς
ἔλεγε
ὅπως
ἔλεγε
του, γὰρ
νὰ
τοὺς
ταρφεῖς
ὅπως
ἔλεγε.

Φῶδο
καὶ
τῶν
παιδῶν
αἰο
καὶ
τὰ
πολλὰ
ὅπως
καὶ
ἔλεγε...

ἔλεγε
ἀνοίγει
ἢ
πύργου
καὶ
μῦθου
ὁ
βασιλιάς,
ὁ
ἀληθῶν,
κλεισθῆναι,
μὴ
τὸ
καλῶντες
του
τ' ἀγγελοῦ
στὸ
στόμα.

Εἶπε
τὸ
δῆμο,
εἶπε
καὶ
τὰ
θέματα,
καὶ
ἔλεγε
ἔλεγε
τὸν
πόνο
τους,
ἅμα
τὸν
εἶδαν
σοφῶν.

ἔλεγε
μῦθου
ποὺ
τὸν
ἐπυρῶν
μὴ
τὴ
δῆμη,
ἐνοχῶσε
τέτοιον
δροῖο
στὰ
ζεῖλη
του,
ποὺ
μαγαζῶν
μὴ
δέλημα
στὰ
μῦθα.

Ὁ φωνῶν
βασιλοπούλο,
ποὺ
θαροῦσε
πὸς
ἀληθῶν
τὸν
εἶπε
καλῶν
στὴν
ἐπιτηρῆ
καὶ
ποὺ
ἔλεγε
τὰ
χαρισμάτου
του,
δὲν
ἔγνε
χεῖρα,
μὴ
ἔμαθε
τὸ
σαπῆ
στὸ
σπίθου
του.

Ὅλα
τὰ
χεῖρα,
τὰ
λεωμένα
αἰ
τὰ
μῦθα,
ἦσαν
τώρα
ἔτοιμα
νὰ
τὸν
καλοποιῶν,
ὅπως
ἔλεγε
μὴ
ἐπυρῶν
τὸ
φοβερὸ
μαγῶν
του,
καθὼς
ἐπυρῶν
ὅταν
φειδῶ,
καὶ
ἔλεγε
καὶ
τὸ
βα-
σιλιά
τοὺς
ἡμέρας.

Μὴ
ζεῖλη
γεμάτα
ἀπὸ
μαγῶν
ἀ-
φῶ,
παρῶντες
ὁ
πληρωμένῃ
νὰ
τὸν
ἀποτελειῶν
γὰρ
ἢ
ἡμεῖς.

Τὸ
βασιλοπούλο
παρῶντες
τὴ
μοῖρα
του
μυστικῶν,
νὰ
σπορῶν
τὴ
χάρι
της
καὶ
νὰ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΟΦΟΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Βίος και πολιτεία του Τοιμάρα. Την εποχή του Ίονιου Κράτους. Ο άνθρωπος με τη σπυδαία βιβλιοθήκη, που ζούσε σάν ερημίτης. Τι λέγει ο θρύλος. Μιά άπεφραξι της Ίονιου Γερουσίας. Οι άπεσταλιμένοι στην Κεφαλληνία και ή άπεφώσις του Τοιμάρα. Μιά περιεργη σκηνή. Ο θάνατος του «σοφου» και ή καταπληκτική άπεκάλυψις. Τό περιφημο βιβλίο με την Ίταλική έπιγραφη. Άπίστευτα πράγματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορία που θα διηγηθούμε είνε Κεφαλλοντική, αλήθινή, και δείχνει τι ιστορία έδω κατορθώσι ένας σωπληρός άνθρωπος, που με τη σωπή του άφινει τον κόσμο να πιστεΐη ότι είνε σοφός.

Είνε γνωστόν ότι ή Κεφαλληνία, προ ού προσαρτηθή στην Ήλλάδα, άποτειλοσε μέρος του Ίονιου Κράτους, τό όποιον ελεγε τή Βουλή του και τή Γερουσία του στην Κέρκυρα. Τό Ίόνιο Κράτος ένοβαριότανε με σύστημα που ήταν κομμα πολιτεύματος της Ένετικής Δημοκρατίας και τής Άγγλικής διοικήσεως, αλλά και με στοιχεία Ήλληνικά. Τό Έπαιτησιωκό αυτό κρατίδιο ήταν τέλειο, δέν τούλταε τίποτα.

Την εποχή λοιπόν εκείνη, ζούσε σάν Άργυστολί ένας τύπος έντελώς ιδιορρημής, Τοιμάρας όνόματι, ό όποιος ελεγε σπουδαίο νομικά στην Ίταλία και ελεγε διοικησί διευκόμοι, αλλά που δέν έξήκοιστ' τό έπάγγελμά του. Ζούσε από τό εισοδήματά του, μαζύ με τή μητέρα του και με μία γυνάϊκή ίσημέρη. Ο Τοιμάρας αυτός — με τις φαβορίτες και τό ματωγάμια, που τούδωναν όμη Γερμανού σοφού — σπασιές έβγαυε την ήμερα από τό σπίτι του. Οι διαβάνοντες από τό δρόμο του σπιτιού του, δέν έβλεπαν τίπο από τό πρόσωπο, να κάθεται κοντά στη βιβλιοθήκη του και να γράφη, σοβαρός, σκυμμένος επάνω στή γραμμή του.

— Πούδ; Ξέρει τί σοφίες κατεβάσει, έλεγαν οι Άργυστολιώτες περνώντας άλαφροπόρτητοι για να μη διαταράξουν τή μελετηρή άτασχολήρι του σοφού σωματιλί του.

Σέ τι καταΐνονταν λοιπόν ο Τοιμάρας; Κανείς δέν μπορούσε να τό προσδιορίση, γιατί και όσοι τον έρώτησαν άπ' εθείας, ή με περιστροφές, δέν έλαβαν καμμία άπάντησι. Ο ιδιορρημής νομοδιδάκτης δέν μιλούσε και άφινε να μιλή για λογαριασμό του ό θρύλος... Καί ό θρύλος διηγότανε πράματα σημαντικά: Δηλαδή ότι ο Τοιμάρας καταΐνεται σέ μελέτες πολιτείας, στη συγγραφή τής πολιτικής ιστορίας του τόπου, στην έμφανεια των άρχαίων Έλλήνων και Λατινών συγγραφέων, στην ήψηλή, τέλος, Μεταφυσική, άγωνίζομενος να λύση τό πρόβλημα ετής άρχής των όντων και άλλα τέτοια...

σώση αυτών τό βασανισιένου.

Μά ή μοίρα, άόρατη, που ελεγε πάλι μυστικά:

—Μη λημονείς πως μπορείς να χάμης τό καλό μονάχα στους φίλους σου, να όχι στους έχθρούς σου και στόν ίδιο τό φονιά σου.

Τό βασιλόπουλο πληρώσει τον πληρωμένο και στάθηκε άποπάνω του. Τράβηξε τό μπαγιμένο σπαθί άπ' τό στήθος του, και από τό μάτια του έτρεχαν ποτάμι δάκρυα.

—Έπλινε με κρύο νερό τήν πληγή και ό πληρωμένος κομάρηκε.

Μά —πράμα παράξενο — έκει στή γωνιά, φάνηκε άξανα να άγυροφωγγή ήληή, βαρειά από καρπό, και καταΐης ή φλοΐδα του ξεροτό ραβδίου. Τό ραβδί ελεγε βασισησι, ελεγε γίνε δέντρο! Θαΐμα!...

Την ίδια στιγμή, σάν νεράδια άμοορη, έκτανε μέσα κι ή βασιλοπούλα του πύργου τό κρασιάλλων, ντροπαλή και δροσερή, και έδοκε τό κοντινέιο χέρι της στό βασιλή...

Έγιναν χαρές και πασχάλιές, και ή Μοίρα, που έπρεπε να φέρη κι έκεινη τό δάδο της, ελεγε στό νέο άντρογγίνο πως θα τους χαρίση τον πιο γνωστό και τον πιο όρασο διάδοχο του κόσμου.

Και στό τέλος πρόθεσε γελαστή στό βασιλόπουλο:

—Αληθινά, με τό ποτό μου χάρισμα εσαι εγχοριστημένος;

—Α, όχι! Δέν τό θέλω πια τό χάριμά μου. Αν ήμουν έκδικητικός, μεγάλη δύναμη θάδινε στή χέρια μου. Πάρε το, φοβούμην τον έαυτό μου, μην άλλάξω και τό μεταχειριστώ κακά. Όσο για τό καλό σκόρπισμα, δέν έχει αξία. Άδικα ό λαός μ' εγγυονομεί. Είμαι τιφλό όργανό σου. Όλα τά καλά με τή δική σου δύναμη τά έκανα...

Η Μοίρα γελαστή πάλι ελεγε:

—Πίστεψες πως σου έδωκα χαρισματα; Ό, τι έκαμες, τό έκαμες με τή δική σου δύναμη και θέλησι... Χολόσανες πως ή ήληή δέν άνθίζει; Ναι, δέν άνθίζει με μιά πορτί που μπορεί να είνε βρασιός της στιγμής. Άνθισε γι' αυτήν την άδιάκοπη πάλη, γι' αυτήν τή νίκη που νίκοσε γι' όλα παντα τον έαυτό σου, τή μεγαλύτερη νίκη του άνθρώπου... Άνθισε γιατί φάνηκες δοο δέν παρνε καλός...

Τότε τό βασιλόπουλο κατάλαβε τή βαθειά έννοια της κούβετας της Μοίρας, κατάλαβε πως τό καλό βρίσκεται μέσα στην ψυχή του άνθρώπου και πως καθέναν μπορεί ναΐνα καλός μ' άνακος στόν κόσμο... Κατάλαβε πως κάθε καρδιά που κάνει πό καλό άνθίζει σάν τό ξερο ραβδί και βγάει καρπούς. Κ' έντυχημένο πια έβησε με τή βασιλοπούλα ζωή άνειρεμένη... ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Όταν τέλος ή φήμη του Τοιμάρα ός συγγραφέως ελεγε φτάσει στό κατακόμορο, ή Ίόνιος Γερουσία άπόρριξε να έλξήη τον Πρόεδρό της... Έγινε λοιπόν ψηφοφορία, και οι Έπαιτησιοι γερουσιαστές έβγαλαν Πρόεδρο τό μυστηριώδη σοφό του Άργυστολιού. Τόν Τοιμάρα!... Τόν έξέλεξαν παμψηφεί.

Την ίδια μέρα δέ κατέλειψε στην Κέρκυρα τό πρώτο βαπόρι του Κράτους — που τ' όνόμασαν οΊόνιας — και στό όποιον έπεβιβάθη ή υπό της Γερουσίας συγροηθείσα Έπιτροπή, για να πάη στό Άργυστόλι, ν' αναγγείλη στόν Τοιμάρα τήν έλκογή του και να τον παρβάδη...

Όταν τό οΊόνιας κατέλειψε στό λιμάνι του Άργυστολιού, ή πόλις αναστατώθηκε από τον ένθουσιασμό της... Τι τιμή για τό νησί!... Ο Τοιμάρας ό σοφός, ό Κεφαλλοντικής, Πρόεδρος της Γερουσίας! Ήταν για να τρελλαθή κανείς από χαρά!... Και ή Γερουσιαστική Έπιτροπή, συνοδευόμενη από χιλιάδες λαού, έπληε στό σπίτι του Τοιμάρα, με μουσικές, σμιαές, ζητροχανγές...

Στό μεταξύ, ό τρομερός αυτός άνθρωπος, που ελεγε ξεπαράσει στην άταρξια και αυτός τους άρχαίους στωικούς, δέν ελεγε ξεμυτίσει από τό σπίτι του. Σοβαρός, κομπλουμένος στη φανταζία του, έπισμος, έδήςθε στό εδρόμογο γραφείο του τους άπεσταλιμένους, άνάμεσα σέ χιλιάδες τόμους της παρονομησις του βιβλιοθήκης, άκουσε την αναγγελία της έλκογής του στό ύπατο άξιωμα και άκομπλουμένος της παλάνη του σ' ένα μεγάλο κλειστό βιβλίο, άπάντησε έτσι, άρχαιοτρικώς:

—Εγχοριστό τήν Γερουσιάν για τήν προσγενομένην μοι τιμήν. Δυστυχώς, άλλα, ήψηλότερα καθήκοντα προς τήν Φυλοσφιάν, δέν μου επιτρέπον να άποδεχθώ τό άξιωμα. Έχω ήδη άμερωσει ολόκληρον τον έαυτό μου εις τήν συγγραφήν μ' έπιτομια να φέρω εις πέρας τό έργο μου... Καλημέρα σας, κίριος κίριος!...

Και ό Τοιμάρας, με μιά ύπόλησι, έδοσε τέλος στη ανέντευξι... Οι γερουσιαστές έφυγαν άπρακτοι, λυπημένοι, άλλα γεμάτοι θαυμασμό για τό μεγαλειό της αληθινής σοφίας, ή οποία εχει τή δύναμη να έξευτελιξη τή δόξα, περιφρονώντας μιά ολόκληρη Γερουσία!...

Και ό θρύλος γύρω από τό «σοφό της Κεφαλληνίας» εγγοαντώθηκε.

Τέλος, ένα πρωί, τό Άργυστόλι έμάθανε με συγκίνηση ότι ό σοφός σωματιλί τους ελεγε πεθάνει από συγκοπή της καρδιάς.

—Μιά τό Θεό, να μη γασθόν τά χειρόγράφα του, τά έργα του, εταν διαί.

Οι συγγενείς του έφρόντισαν να σφραγισθόν τά σωτάκια του, και ή κηδεία του εγινε δημοτελής. Και τό Άργυστόλι έπυριμενε πια με άγνοια τήν τρίτη μέρα, που θα γνόταν ή άποσφραγισις...

Την ήμερα εκείνη, στό γραφείο του Τοιμάρα εδουγεντοφώδη οι λίγοι συγγενείς του και ό Ειρηνοδής...

Ο δικαστικός έπαισε τις σφραγίδες, άνοιξε τά σωτάκια, έβρασε με προσοχή, άλλα χειρόγραφα δέν εβρήκε, παρά μόνο τό μεγάλο εκείνο βιβλίο που ελεγε ό Τοιμάρας μυστικά του. Ώταν εδότηκε τους άπεσταλιμένους της Γερουσίας... Τό μυστηριώδες βιβλίο ήταν χειρόγραφο και ελεγε τήν ακόλουθη έπιγραφη Ίταλιστί:

Χρονικά σκανδαλώδη, άλλ' άναγκαία

Ο Ειρηνοδής άνοιξε τό περιεργό σύγγραμμα και δυο διάβαξε, τόσο εμνε κατάληκτος. Ήταν δυο μικρές ιστορίες, της σχολής του Βοκεκαίου, ένα ελδος έρωτικά άπονημνηνεματα, στα άποια ό Τοιμάρας περιέγραφε τα κατορθώματά του!... Πώς έσαγγινε τις διάφορες κνους της πόλεως, πως καθώφωδεν, με τή βοήθεια της γυνάϊς ίσημέρηάς του να τις φέρη νίχτα στό σπίτι του, τι όδωρα ελεγε κανείς σέ καθεμιά, πως τού παραδούθων από θαυμασμό στή... σοφία του κ.λ. Και όι' αυτά με φοβερές λεπτομέρειες... Σέ μιά στιγμή, ό Ειρηνοδής έκαισε άποτόμα τό βιβλίο, έβγαλε φωνή ψυχικής δόνησι μ' έφερε τό χέρι στό μέτωπο. Ο δυστυχής δικαστικός ελεγε ανακαλύψει και... τό δικό του συγγυκό άτίχημα στή φοβερά εκείνη άπονημνηνεματα του Κεφαλλοντικής Καζανόβα!...

—Άχρεσι Τοιμάρα! ελεγε μέσα του.

Έπειτα ό Ειρηνοδής ελεγε στούς συγγενείς του γασοφήτη:

—Αν το περιεργό του βιβλίου αυτό γίνη γνωστό, τό Άργυστόλι θα πλέση στό αίμα!... Οι Άργυστολιώτες θα σφάξουν εις γυναιές τους!... Προτεινω να τό κάρουμε άμείως, χωρίς να προχωρήσωμε στό διάδοσμά του...

Οι συγγενείς παραδέχτηκαν τή γνώμη του Ειρηνοδής. Κ' έτσι, τό περιλάττο βιβλίο, που έκλεινε μέσα του όλα τά κατορθώματά του «σοφού της Κεφαλληνίας», παραδόθηκε στό «καθαρίστηνον πύξ». Με τον τρόπο αυτόν, εσώθηκε ή ύπόληρη του Τοιμάρα, άλλα και πολλών οικογενειών του νησιού.

Περνοδεις τις ήμερας στή βιβλιοθήκη του...